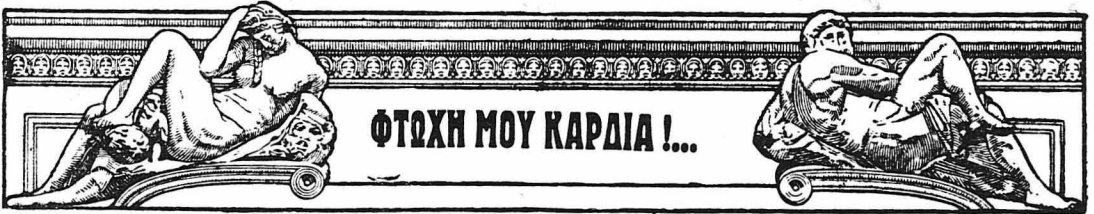

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τη νύχτα της γιορτής, ο Κερβάλ ειχε ψυθυρίσει στη Ζερμαίν λόγια αγάπης και λατρείας. Για μία στιγμή ποίμειναν μόνοι και της έδειχνε κάποιο μικρό λεύκωμα φωτογραφιών, τόλμησε να την αγαλιάσει χασπών... Μά αυτό δεν ήταν σωστό, δεν ήταν τίμιο.

Ήρθε η Ζερμαίν, όσο κι' αν θα παραξάνει η καρδιά της, ν' απελευθέρω τον Κάρολο, και να του υποδείξει τις υποχρεώσεις του προς τη μητέρα του, τη φτωχή Σιμόνη... Αφού ο έρωτας κατορθώνει κάποτε πραγματικά θαύματα, πούς τού ήξερε αν και η ένωση των δεν θα μπορούσε να ξαναζωντανεύει την άσθενη και λεπτοκακομμένη νέα ;

Ναί, αλλά τού βάδισε η έρωσιμένη Ζερμαίν μια τέτοια υπεράνθρωπη στοργή, μια τέτοια πρωτοφανή άφοβησι, μια τέτοια άπιστευτη αιδωθούα ;

Και όμως... Η συναισθη η της θέσεώς της και των υποχρεώσεών της θά της έδιναν όλη εκείνη τη δύναμη που χρειάζεται σε παρόμοιες περιστάσεις. Από δω και πέρα ήθελε να αποφεύγει τον άνδρα, τ'α όποιον η καρδιά ήταν γεμάτη από την εικόνα της, και να μένει άσχετη στην κοινή του έφορτός του....

Ναί, έτσι έπρεπε να γίνει. Έπρεπε να λησθή τη Σιμόνη... Η φτωχή νέα στις όμοιες του σφαιρού παρηγό της έκραύαζε με αγωνία :

— Φύγε από δω ! Φύγε από δω !...
— Ηθες να μου τον πόνη, να μου τον αρπάξεις, να μου τον κλέψεις !... Φύγε, γιατί ξεφο πός σ' αγαπάει !... Δεν θέλω να πεθάνω και να τον αφήσω σε σένα... Φύγε, σου λέω, από δω !

Κι' ενώ έλεγε αυτά η άρρωστη, τού διάβασε χέρι της ταρασσάταν και οι λεπτά της βροχιές χτυπούσαν άπεγνωσμένα τα σεντόνια, σαν νάβει ν' απομακρύνει από κοντά της εκείνη που της ειχε πάρει την καρδιά τού Καρόλου....

Όσα αυτά έβλεπαν τη Ζερμαίν να έποφρευε κρυτά μαρτύρια.

Τι έπαυε όσ τόσο αυτή για την αγάπη που της έδειχνε ο Κάρολος ; Μήπως δεν ειχε άγωνισθεί να ξεγίνει από τα δίχτυα τού έγγληματικού αιώτ έρωτος ;

Στην άρχη ειχε πιστέψει πός με τον καιρό θά κατέταγε τού αίσθημά της, και πραγματικά ειχε κατορθώσει, με την αούραστη θέλησή της, να αποκτήσει κάποια σχετικά ήρεμα. Σιγά—σιγά μάλιστα συνήθισε στην ιδέα τού γάμου της Σιμόνης και τού Καρόλου, που ειχε άποφασίσει πού και πού θά συνεζήθονε τη δυστυχία της. Παρηγοιούταν με την ιδέα πός η ήσυχία της ήταν έπιβεβλημένη από τη μοίρα και πός ο παντελής Θεός δεν θά την άφρινε άπαρηγόρητη.

Άλλά τώρα η δοκιμασία της έρχε ακόμα μεγαλύτερη. Πριν ένόμζε ότι μονάχα αυτή αγαπούσε, τώρα ήταν υπερέβθαι πός κ' ο Κάρολος υπέφερε τα ίδια, πός βασανίζονταν κι' αυτός κρυτά.

Όσο για τού δικό της πόνο, μπορούσε βέβαια να τον κρύψει στα βάθη της καρδιάς της. Πός μπορούσε όμως να μείνει αδιάφορη πούς στην άγωνία ενός άλλου, ενός άνδρου που την έλάτρει ; Πός θά μπορούσε να σωπαίνει διαρκώς στην εξομολόγησή του την κρυφή ; Κι' αν κατορθώνε να πνίξει τού παράνομο των χειλιών της, πός θά της ήταν δυνατόν να συγκρατήσει την έκφραση των βλεμμάτων της, τις άκούσιες συγκινήσεις της, τ'α δάκρυά της, τ'α δίχως άρομψή, τού κοκκίνισμα τού προσώπου της ;

Μά, αλλοίμονο !... Άλλοίμονο !... Ο άνδρας πούς αγάπησε, δεν άνηκε σ' αυτή και δεν μπορούσε ν' άνηκε σ' αυτή. Ήταν αρραβωνιασμένος μιάς άλλης, κι' αυτή η άλλη ήταν η εξαδέλφη της....

Ήταν η αγαθή και καλόκαρδη Σιμόνη.

Ένας άγγελος... Μια ύταρξ ειγενική... Μια άθωα, όρθροτη παιδούλα....

Όπως κάθε νύχτα, έτσι κι' απόψε η Ζερμαίν έκλαιγε κοντά στο κρεβάτι της Σιμόνης.... Έα

τέλους, όταν ξημέρωσε, άποφάσισε να σηκωθεί. Έσκυψε έπάνω στο φλογισμένο μέτωπο της άρρωστης, έβαλε εκεί τα γέμια της και ψιχια, σαν ν' άποκοιμεί κανένα κακομαθημένο παιδί, ψυθίρισε αυτά τα λόγια, πός η εξαδέλφη της ούτε να τ' άκούσει, ούτε να τ'α καταλάθει μπορούσε :

— Κοιμήσου, αγαπημένη μου κόρη ! Κοιμήσου ειρηνικά, ξεδελφούλα μου, και μην άνησυχής... Έχω ύποσχεθεί στο Θεό πός θά θυσιάσω για χάρη σου κάτι περισσότερο άτ' τη ζωή μου, και θά τού κάμω... Ναι, Σιμόνη, θά κρατήσω τού λόγο μου....

Άπομακρύνθηκε έπειτα από τού δωμάτιο άπελειομένη. Η άπόφασή της ήταν άμετάρρητη. Θάφρινε, χωρίς άλλο, την έπαυα, αλλά όχι άμωσως, γιατί η άπότομη αναχώρησή της θά σήμαινε έγκατάλειψη της Σιμόνης.

Όσον καιρό η εξαδέλφη της θάμνε στο κρεβάτι και θά φλογισμένο άτ' τον παρητό, αυτή θά καθόταν κοντά της για να την υπερασπίσει από τού θάνατο, Κατόπιν... Κατόπιν θάφρινε. Θά πήγαινε μακριά, πολύ μακριά, θά εξαφανίζονταν, θά γινόταν, όπως τόσες φορές τού ειχε σκεφθεί, ναί, θά γινόταν μοναχή.

Άλλωστε, έφ' όσον άγρινούσε πάνω άτ' τού προσκεφάλου της άρρωστης, δεν ειχε φόβο νάθρι σε συνάφεια με τον Κάρολο, τον άποίο έπρεπε ν' άποφείνη. Συνήθιζε πάντα της να σωπαίνει μαρτσά τού και τίποτε δεν θά την έκανε τώρα να μιλήσει η ν' άκούση τ'α τρυφερά τού λόγια....

Μόνον σ' αυτήνη μπορούσε ν' άνοίξει έλεύθερα την καρδιά της.

Έπληρε λοιπόν θάρρος και πήγε πός τού δωμάτιο της μητέρας της άποφασιστικά. Τού πρόσωπό της ήταν άχρό και τ'α μάτια της έδειχναν μιά κούραση, πού δεν ήταν δυνατόν να μη γίνει αντίληπτη άτ' την πολύπειρη χίρα.

— Ζερμαίν ! της ειπε μόλις την είδε, άνησυχια. Τι σου συνέβρι σήμερα κι' άλλαξες τόσο πολύ ; Ποτέ δεν θα είδα έτσι καταβεβλημένη και με τόσο θλιμμένη φυσιογνωμία....

— Η Ζερμαίν προσάθρισε να χαμογελάσει, αλλά δεν τού κατορθώσε.

— Μητέρα μου, της ειπε, θέλω να σου μιλήσω....

— Η χίρα έκαμε μιά χεινομένη, πού γανέρονε φόβο, και ρώτησε :

— Τι είν' αυτά πού λές, κόρη μου ; Τι σου συμβαίνει ;

— Πρόκειται για πράγματα σοβαρά, άπάντησε η νέα με πόνο.

— Σοβαρά ! Έλα δά, μη με τρομάξεις... Μήπως η κατάσταση της Σιμόνης χειρότερη ;

— Όχι. Η Σιμόνη είνε στην ίδια κατάσταση, δεν πρόκειται γι' αυτή....

Και με φωνή βαρετή και χαμηλή, σαν άμωρτωλός, επρόσθεσε :

— Πρόκειται για μένα, μητέρα !

— Για σένα ; Ω, Θεέ μου ! Μά λέγε γόηγορα λουτών... Δεν αντιλαμβάνεσαι πόσο με τρομάζει αυτή η άγορησία ;

— Η Ζερμαίν πηγε τότε πού κοντά στη μητέρα της και, περιβάλλοντας με τ'α χέρια τού λαμού της, της ειπε :

— Μητέρα, μου έχεις ειπει πολλές φορές, ότι κανένας άλλος δεν θά μ' αγαπήσει περισσότερο από σένα....

— Και τού ξαναλέω και τώρα, κόρη μου. Ποιά φιλενάδα μπορεί να αξίζει όσο μία μητέρα ;

— Γι' αυτό λουτών κι' εγώ άποτεινόμενα στη μητέρα μου, ως πός την καλύτερη φίλη μου. Άκουέ με καλά, γιατί θά σου άνοιξω σήμερα την καρδιά μου. Ύποφέρω από ένα χρόνο πειά, κι' αν δεν σου φανέρωνα τίποτε ως τώρα, τού έκανα για να μη σε στενοχωρήσω περισσότερο με τις δικές μου θλίψεις. Δεν μπορώ όμως να σωπάσω περισσότερο κι' είμαι άποφασισμένη να σου τ'α πώ όσα....

(Άκολουθεί)

Ένώ της έδειχνε κάποιο μικρό λεύκωμα φωτογραφιών, τόλμησε να την αγαλιάσει....

είδα έτσι καταβεβλημένη και με τόσο θλιμμένη φυσιογνωμία....

— Η Ζερμαίν προσάθρισε να χαμογελάσει, αλλά δεν τού κατορθώσε.

— Μητέρα μου, της ειπε, θέλω να σου μιλήσω....

— Η χίρα έκαμε μιά χεινομένη, πού γανέρονε φόβο, και ρώτησε :

— Τι είν' αυτά πού λές, κόρη μου ; Τι σου συμβαίνει ;

— Πρόκειται για πράγματα σοβαρά, άπάντησε η νέα με πόνο.

— Σοβαρά ! Έλα δά, μη με τρομάξεις... Μήπως η κατάσταση της Σιμόνης χειρότερη ;

— Όχι. Η Σιμόνη είνε στην ίδια κατάσταση, δεν πρόκειται γι' αυτή....

Και με φωνή βαρετή και χαμηλή, σαν άμωρτωλός, επρόσθεσε :

— Πρόκειται για μένα, μητέρα !

— Για σένα ; Ω, Θεέ μου ! Μά λέγε γόηγορα λουτών... Δεν αντιλαμβάνεσαι πόσο με τρομάζει αυτή η άγορησία ;

— Η Ζερμαίν πηγε τότε πού κοντά στη μητέρα της και, περιβάλλοντας με τ'α χέρια τού λαμού της, της ειπε :

— Μητέρα, μου έχεις ειπει πολλές φορές, ότι κανένας άλλος δεν θά μ' αγαπήσει περισσότερο από σένα....

— Και τού ξαναλέω και τώρα, κόρη μου.

Ποιά φιλενάδα μπορεί να αξίζει όσο μία μητέρα ;

— Γι' αυτό λουτών κι' εγώ άποτεινόμενα στη μητέρα μου, ως πός την καλύτερη φίλη μου.

Άκουέ με καλά, γιατί θά σου άνοιξω σήμερα την καρδιά μου.

Ύποφέρω από ένα χρόνο πειά, κι' αν δεν σου φανέρωνα τίποτε ως τώρα, τού έκανα για να μη σε στενοχωρήσω περισσότερο με τις δικές μου θλίψεις.

Δεν μπορώ όμως να σωπάσω περισσότερο κι' είμαι άποφασισμένη να σου τ'α πώ όσα....

(Άκολουθεί)

